

for, at der gives en klæffelig Forsørgelse til dem, der have tabt deres Førlighed og Helsen i Kampen for Fædrelandet.

Dam: Paa Forhaand maa jeg gjøre ærede Medlemmer en Undskyldning for, om jeg som nyt Medlem ikke skulde holde mig indenfor de Regler og Former, der ere gjældende her; de ere mig jo endnu tildels ubekjendte. Jeg skal dernæst udtale min Glæde over, at jeg har Leilighed til, den første Gang jeg har Ordet her i denne Sal, at anbefale en Sag af den Betskaffenhed som den nærværende. Jeg har saa meget mere Anledning dertil, som jeg i mit Hjem i Aarhus er Medlem af et Udvalg, som paa Oberst Wedeges Foranledning er nedsat for at virke hen til at gjøre Noget for Invaliderne ad privat Veie. Jeg kan derfor slutte mig til det sidste ærede Medlems Udtalelser, som gif ud paa at ønske denne Sag Fremgang her i Thinget. Uagtet de uheldige politiske Forhold, hvorunder jo for Tiden Mange maa lide, og uagtet den Stagnation, som er tilfede paa Reformlovgivningens Omraade under den nuværende Regjerings Ledelse, har jeg dog det Haab, at disse Forhold ikke skulde gribe forstyrrende ind, men at vi kunne enes om at gjøre Noget for de gamle Invalider. Det er min Overbevisning, at ikke alene dette ærede Thing, men ogsaa del ærede Thing paa den anden Side af Galgen, naar det kommer til Erkjendelse af, at der er sket de gamle Invalider Uret, vil være med til at gjøre denne god igjen saa hurtig som muligt; thi er der Noget, der kan fordrø at blive velvillig behandlet uden Hensyn til den foreliggende uheldige politiske Situation, maa det absolut være Invaliderne. Dem, der i Kampen vove Livet for Fædrelandet, skyldte vi vor inderligste Tak, men dem, der miste deres Førlighed, deres Manddomskraft, dem, som derved blive fattede ud af Stand til i samme Grad som tidligere at ernære sig selv og Familie, skyldte vi Mere end Tak, vi skyldte dem idetmindste at søge at erstatte dem saa meget, at de ikke savne det Nødtørftige til det daglige Livs Ophold, for at ikke den Svaghed, som de mere eller mindre søle trykkes af, skal forøges ved Savnet af det daglige Brød. Har nu vor Lovgivning og Administrationen fuldtud opfyldt disse Forpligtelser mod vore Invalider, og jeg tænker

her særligt paa vore gamle Krigsinvalider? Jeg tror, at det neppe kan siges fuldtud. Paa Administrationen har der ofte været klaget, maaste for endel ubegrundet, men ogsaa for endel begrundet, og der har ogsaa siden den mere humane Lov af 20de November 1876 været enkelte Tilfælde, hvor der har været klaget over, at Administrationen ikke gif humanit nok frem. Her vil jeg derfor udtale lige overfor Administrationen et Ønske om, at den saameget som muligt vilde optræde humanit lige overfor Invaliderne. Hellere vilde jeg se, at ti Tilfælde bleve vel humanit behandlede, om jeg saa maa sige, end jeg vilde have, at et eneste Tilfælde skulde behandles inhumanit. Dette maa ikke paa nogen mulig Maade ske. Vor Lovgivning har egentlig dømt sig selv, idet Loven af 9de April 1851 jo satte saa lave Satser, at man allerede 7 Aar efter, nemlig i 1858, fandt Anledning til og fandt det nødvendigt at forandre Satserne. Det Samme var Tilfældet i 1876 ved Loven af 20de November, men her er det, at den Mærkelighed indtræder, at ved Loven af 1876 erkjender man, at Maximumsbetøbet for de nyere Invalider, for dem, der ere blevne det siden 1ste April 1874, burde være 700, 440 og 270 Kr., henholdsvis i de forskjellige Invalideklasser. Det er altsaa en Erkjendelse af, at dette bør Invaliderne mindst have. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt disse Satser endelig ere rigtige eller urigtige, men jeg maa paa det Bestemteste udtale dette, at naar man erkjender, at der tilkommer de nye Invalider en saadan Understøttelse, saa er det en komplet Uret, der bliver gjort mod de ældre, om de samtidig ikke kunne opnaa et lignende Maximumsbetøbet, men disse kuane jo efter Loven af 20de November 1876 kun opnaa henholdsvis 624, 360 og 252 Kr. som Maximumsbetøbet! Det var kun disse saa Ord, jeg vilde fremsætte til Anbefaling for, at der bliver gjort Noget for de gamle Invalider. Lovforslagets Enkeltheder skal jeg ikke nærmere komme ind paa, idet jeg haaber, at det vil blive prøvet i et Udvalg, for at denne Sag endelig kan blive betryggende ordnet; men jeg skal blot bemærke dette, at naar den ærede Finanzminister ved Forelæggelsen af dette Lovforslag udtalte, at disse 25 pct.s Forhøielse vilde gjøre, at i de forskjellige Satser de gamle Invalider derved vilde faae lidt